

Mötle positivselt!

Saale Väester

2009

Hommikune päike tungis läbi valgete õhuliste lilledega kardinatega, kullates heleda lillelise tapeediga magamistuba. Toas paiknes lai kaheinimesevoodi, selle kõrval väike heledast puidust öökapike. Kapi peal väike laualamp, selle kõrval 8. klassi saksa keele töövihik.

Laes oli lihtne valge laelamp. Kogu tuba oli valge ja puhas, sama helge nagu hommikune päike. Isegi voodipesu oli hele. Ainus tume asi, mis toas silma jäi, olid padjal puhkavad süsimustad juuksed. Lähemal vaatlemisel võis teki all märgata õrna naisekeha, mida kattis roosa pitsiline öösärgike. Naise nägu oli rahulik, pigem kena kui piltilus. Aastad olid naise laubale vajutanud oma pitseri, hoolikas vaatleja võis märgata, et naine polnud enam teismeline, pigem umbes 30-aastane. Tal olid pikad tumedad ripsmed, valge nahk, väike nina ja võluv suujoon. Ilma meigita võis näol märgata paari pisikest kortsu, mida ta suutis päevasel ajal kenasti peita.

Naine avas silmad ning vaatas akna poole. Talle naeratas vastu mõnus sügispäike. Naine naeratas omakorda. See oli ilus hommik.

Voodi jalutsi juures põrandal roomas väike imik. Kui ta poleks roomata osanud, oleks võinud suuruse ja kehaehituse järgi pidada teda vaid paarikuuseks. Kuid laps oli ergas ning näis täpselt teadvat, mida ta tahab.

Ta roomas piki voodi serva peatsisse ning upitas end siis voodi servast kinni hoides püsti. Tema pilk langes naisele, ka naine märkas teda. Nende pilgud kohtusid. Laps avas suu...

Kuid rõõmsa lalina asemel lausus see pisike suu ühe sõna, mida nii väikeselt lapselt keegi ei ootaks... "Mõrtsukas!" sisistas laps nii vaenulikult, et see pidi kõigis kuuljates kõhedust tekitama...

Selle peale Sandra ärkas. Ta viibis samas toas, mida ta oli näinud unes, ta lamas samas voodis ning ta märkas öökapil mingit eset, mis tema mälu järgi pidi olema 8. klassi saksa keele töövihik. Kuid ruum tema ümber polnud päikesest tulvil vaid hoopis kõledalt pime. Ning ta ei lamanud voodis üksi. Tema kõrval magas 33-aastane Eduard, Sandra elukaaslane.

Mees oli suhteliselt pikk, tugeva muskulis kehaga. Magada eelistas ta alasti, kuid viimastel nädalatel oli ta ööseks aluspüksid jalga jättnud. Eduard ehk Eedi oli ametilt autojuht. Sandra, kes oli 29-aastane, oli õpetaja ning alates käesolevast sügisest ka õppealajuhataja. See oli amet, millest Sandra oli juba mitu aastat unistanud. Lõpuks oli unistus täitunud, ta oli selle saavutusega rahul, kõik oli täpselt õigesti. Aga siis...

Sandra tundis, kuidas ta koogu kehast värises.

"Eedi," pöördus ta enda kõrval magava mehe poole.

"Mis kell on?" jorises mees pahuralt läbi une.

Sandra heitis pilgu öökapil olevale mobiiltelefonile – veidi kaks läbi.

"Kaks," vastas ta täiesti automaatselt.

"Siis lase magada," urises mees ärritunult ning pööras naisele selja.

"Kallis, ma nägin jälle seda und," lausus Sandra. "See on nii kohutav."

“Muidugi on see kohutav, kui sa mind keset öö üles ajad,” käratas mees. “Jäta mind rahule! Mind ei huvita see sind mõrtsukaks kutsuva tite unenägu. Unusta see juba ära!”

“Aga ma ei suuda seda unustada,” kogeles Sandra murelikult.

“Kurat, me oleme sellest tuhat korda rääkinud,” vihastas mees. “Sellest on kolm kuud möödas. Kolm kuud! Aeg unustada! Mõikad?”

Kolm kuud tagasi oli Sandra teinud aborti. Ta oli Eediga kaks aastat koos elanud ning nad mõlemad olid veendunud, et laps nende suhtesse ei sobi, vähemalt esialgu veel mitte. Sandra oli kohusetundlikult võtnud rasestumisvastaseid tablette, seda suurem oli olnud tema üllatus, kui ta raseduse avastas...

Eedi arvas kohe, et Sandra oli seda meelega teinud, et meest siduda, konksu otsa saada. Kuid Sandra ei teinud seda meelega. Ta oli just õppealajuhatajaks saanud... Ta oli just saavutanud selle positsiooni, mille nimel oli aastaid vaeva näinud... Ta ei suutnud endale sellest loobumist ette kujutada... Samas ta kahtles... Võib-olla siiski sünnitada... Kuid Eedi seisukoht oli ühene ja paindumatu: soovimatu raseduse puhul oli ainsaks võimalikuks lahenduseks abort.

Nad vaidlesid kaua selle üle, kuid kaine mõistus võitis ning Sandra lasi raseduse katkestada. Eedi arvates oli probleem sellega lahendatud, kuid Sandra tundis loodetud kergenduse asemel hoopis masendust. Ta muutus hajameelseks, üle keskmise tõsiseks, tema mõtted rändasid kuhugi täiesti tundmatule maale...

“Ma ei suuda seda unustada,” vastas naine. “Võib-olla oleksin ma siiski pidanud sünnitama.”

“No see rong on juba läinud,” leidis mees. “Nii et unustame kogu selle jura ja magame. Okei?”

“Ei ole okei!” kisendas naine peaaegu meeleheitlikult. “Ma tapsin oma lihase lapse! Ma olen mõrtsukas! Saad sa aru – mõrtsukas?”

“Kurat, seda iba ajad sa juba kolm kuud!” ärritus mees. “Mulle aitab! Ma ei talu seda vingumist!”

Eduard tõsis, pani end riidesse ning lahkus korterist, lubades hiljem oma asjadele järele tulla. Naise mangumine ja anumine ei aidanud. Mees oli oma otsuse teinud. Ta kordas, et ta oli naise haiget käitumist kolm kuud talunud, et tema kannatus on nüüd otsas.

Ja läkski, jättes Sandra öösärgi väel esiku põrandale nuuksuma...

Kell võis olla veidi üks läbi, kui kena pikk tumeda peaga noormees Ristiisa publi uksest sisse tormas. Tal oli meeldiv näolapp, ta oli 27-aastane, noor ja tegus ning hetkel väga endast väljas.

Ta tormas tagumise laua juurde, vaatas pingi peale, laua alla, laua ja pingi kõrvale.

“Ega te pole siin musta dokumendikohvrit näinud?” küsis ta kõrvallauas istuvalt noorelt armastajapaarilt.

Noored vaatasid talle imestunult otsa ja raputasid siis üheaegselt pead, nagu nad oleksid selle liigutuse eelnevalt kokku leppinud.

Mees pöördus ühes teises lähedalasuvas lauas istuva vanema härrasmehe poole ja esitas talle sama küsimuse. Mees heitis talle põgusa pilgu, raputas korra pead ning pühendas seejärel uuesti tähelepanu hõrgutavale praele.

“Kas keegi on siin musta dokumendikohvrit näinud?” pöördus ta nüüd ühe töötaja poole, kes temast nõudevirnaga möödus.

Kenake ettekandja peatus ning vaatas mehele hetke otsa.

“Kahjuks ei ole ma sellist kohvrit näinud, härra,” sõnas ta siis viisakalt. “Aga ma võin kolleegidelt küsida, äkki teab mõni neist sellest midagi.”

“Palun tehke seda,” kummardas mees ja naeratas kaunitarile.

Kuid paraku ei tunnistanud ka töötajatest ükski, et ta oleks sellist kohvrit näinud.

“See kohver ei saa ju lihtsalt õhku haihtuda!” ahastas mees, kuid sellest polnud abi. Löödult nagu peksta saanud peni lahkus ta pubist.

Umbes kaks tundi hiljem helistas ta uksekella ühe kesklinnas asuva kortermaja teise korruse korteri ukse taga.

Ukse avas turske ja äärmiselt kurja olemisega meesterahvas.

“Boss juba ootas sind,” sõnas ta kurjakuulutavalt. “Kobi sisse, idikas!”

Mees astus uksest sisse ja sattus luksuslikult sisustatud esikusse. Tegemist oli kolmetoalise kõrgema hinnaklassi korteriga, selle sisustus taotles igal sammul täiuslikkust. Elutoa tapeet oli muudetud hiiglaslikuks džungli-maaliks, kus iga nurga taga paistsid luuravat troopilised loomad ja linnud. Moodne laiekraanteler ja kodukino tundusid selle tapeedi juures kuidagi eriti sobimatutena.

Üldmulje päätsid punutud diivan ja toolid ning punutud diivanilaud, mis olid kõik ilmselt valmistatud eritellimusel. Põrandal oli karvane tiigrinahka imiteeriv vaip ning nurkades võimsad potililled.

Akna all seisis pikemat kasvu ideaalselt sale pikkade blondide juustega naisterahvas. Tema juuksed ulatusid peaaegu küünarnukkideni, ta kandis musta seksikate minikleiti, mis pakkus heledatele juustele suurepärase kontrasti.

Naine pöördus tulija poole.

“Max helistas mulle,” sõnas ta teatraalsusega, mis oleks au teinud igale Vana-Kreeka tragöödiale. “Sa ei jõudnudki tema juurde.”

“Ma... ma... seda et...” kogeles tulija närviliselt. “Seda, et ma kaotasin selle ära.”

“Sa kaotasid selle ära?” kisendas naine muutudes tõeliseks fuuriaks. Mehele tundus, et naine ründab teda kohe ja kisub tal südame rinnust. “Sa kaotasid 20 000 krooni väärtuses kaupa ära? See ei ole võimalik! Tommi, sa valetad! Sa tahad mind tüssata! Aga see ei lähe sul läbi! Mitte keegi ei peta Musta Klaarat! Anna nodi siia või sa veel kahetsed!”

“Aga mul pole seda enam,” vaidles Tommiks kutsutu vastu. “Ma kaotasin selle tõepoolest ära. Mul oli kõht tühi, ma läksin Ristiisa pubisse lõunat sööma, seal on sellised hästi head toidud...”

“Edasi!” käratas Klaara. “Me ei kauple hetkel pubidega. Kus mu nodi on?”

“Ma sõin kõhu täis,” jätkas Tommi. “Ja siis hakkasin Maxi juurde minema. Ma istusin autosse ja hakkasin sõitma... Ja siis tuli mulle meelde, et ma olin kohvri pubisse unustanud.”

“Mida?!” sattus naine lausa hüsteriasse. “See on kõige halenaljakam vale, mida ma kuulnud olen. Sa tahad lihtsalt kraami ise maha müüa. Sa tahad mind tüssata.”

“Ei, ausalt mitte,” kogeles Tommi, muutudes iga hetkega üha närvilisemaks.

“Aga see oli ju tegelikult pisiasi,” lisas ta siis kuidagi erakordselt nõmedalt naeratades. “See asi oli ju ainult 20 000 väärt. See on ju selline pisike taskuraha. Sa ju ei märkagi, kui selline pisike summa kuhugi kaduma läheb.”

“Ok,” otsustas Klaara. “Kui see on tõepoolest nii tühine raha, siis maksa mulle mu kraam kinni. Ja väike valuraha peab ka lisanduma, ütleme nii 5000, see oleks trahv kogu sinu tekitatud segaduse eest.”

“Oota!” karjatas Tommi, nagu oleks mesilane teda nõelanud. “Mul pole sellist raha!”

“Kurb,” kostis selle peale Klaara, kes tundus järsku väga õnnetu. “Laibast vabanemine on viimasel ajal üsna tülikaks muutunud. Aga sa ei jäta mulle teist võimalust.”

“Ei, Klaara,” sattus Tommi juba sellisesse pabinasse, et oleks äärepealt püksi teinud. “Sa saad selle raha. Anna mulle kaks nädalat ja sa saad selle raha.”

“Kaks nädalat on pikk aeg,” leidis Klaara. “Nii et väike viivis peaks juurde tulema, ütleme nii ümmarguselt 5000, siis on lihtsam arvutada. See on ju nii tühine raha, nagu sa ise ütlesid.”

“Jah, loomulikult,” noogutas Tommi. “Sa saad oma raha, kindlasti saad, ära üldse muretsegi. Kõik saab korda.”

“Täpselt kahe nädala pärast, Tommi,” kordas naine üle. “30 000 ja ei sentigi vähem. Ja nüüd tee, et sa siit kaod, sa mõttetüü sitikas!”

“Meeleldi, Klaara, meeleldi,” kummardas Tommi ja vaatas, kuidas kiiremini minema saada.

Kuid Tommi, täisnimega Toomas, ei tundnud värske õhu kätte jõudes kergendust. Ta teadis väga hästi, et tal pole sellist raha kusagilt võtta. Ka tema elukaaslasel Kristiinal mitte. Aga äkki...? Aga äkki saab Kristiina õde Sandra talle selle raha hankida? Jah, see oleks võimalus... Kui ainult Kristiina nõusse saada... Jah, ta peab Kristiina ja siis Sandra nõusse saama ja siis saab kõik korda... Ta pidi kõigest Sandrale rääkimiseks sobiva loo välja mõtlema ja kõik saab korda... Jah, kõik saab korda ja enamgi veel...

Nüüd hingas Tommi kergendatult.

Esimene päev pärast Eedi lahkumist möödus nagu unes. Sandra püüdis mehele ikka ja jälle helistada, kuid telefon oli välja lülitatud. Kui keegi küsiks Sandralt, mida ta sel päeval tegi, siis ei oskaks ta vastata, ta ei teadnud seda ka sama päeva õhtul, kui tema õde Kristiina helistas ja küsis, kas ta võib koos oma elukaaslasega järgmisel õhtul külla tulla. Sandra vastas jaatavalt või vähemalt ta arvas, et ta oli nõustunud.

Pärast Kristiina kõnet istus ta elutoas diivanil, põrnitses tigidalt telekat ja seksioonkappi vastasseinas. Toa keskel oli väike ümmargune tumepruun kohvilaud, mis ei sobinud üldse kokku heledast puidust seksioonkapiga, või siis tegelikult siiski: kontrast oli võrratu. Kuid Sandra ei mõelnud tol hetkel oma kahetoalise korteri peale.

Korter kuulus temale, ta oli selle laenu abil ostnud enne Eediga tutvumist ning Eedi, kes oli oma sõnade kohaselt põhimõtteline korteri ostmise vastane, kolis mingil hetkel lihtsalt tema juurde sisse. Eedil oli kombeks öelda, et tema ei näe põhjust kümneid aastaid pankureid nuumata, kui nagunii pole seda korterit kellelegi jätta. Lapsi ta ei tahtnud. Sandra teadis, et nii arvavad kõik mehed. Ka tema isa ei sallinud lapsi. Ja isa vend pidas lapsi ülimalt tüütuks ja vastikuks ning viskas seetõttu oma naise tänavale, kui too tütre ilmale tõi. Aga Sandra onu oli siiski vastutustundlik, ta maksis alimente ja suhtles lapsega kord kuus paar tundi. Ja kui laps kolmeseks sai, maailmast midagi jagama hakkas ning sõna suutis kuulata, võttis ta naise koos lapsega enda juurde tagasi. Kohusetundest.

Seetõttu arvas Sandra, et lastevihkamine on lihtsalt meestega vältimatult kaasaskäiv omadus. Ning kuna ta ka ise emaks saamisega ei kiirustanud, tundus talle, et see teema polnud nende suhtes oluline. Tal oli õigus. Kuid seda ainult selle õnnetu rasestumiseni...

Mobiiläratuse närviline pinin ajas Sandra üles. Ta oli teleka ette diivanile magama jäänud. Telekas mängis, laelamp põles ja Sandral olid ikka veel eilsed riided seljas. Kell oli seitse. Aeg oli tõusta ning hommikune annus kofeiini sisse ajada, et siis taas tööle minna.

Veidi enne poolt üheksat leidis ta end õpetajate toast. Kuidas ta sinna jõudis? Kogu jama Eediga muutis ta äärmiselt hajameelseks. Aga Sandra süüdistas kõiges väikest stressi ning suundus esimesse tundi veendumusega, et tegemist on lihtsalt ühe tavalise tööpäevaga.

Esimene tund oli 9. klassiga. Ta jagas õpilastele tunnikontrollid tagasi.

“Kolm!” röögatas Ivo. “Mul on ju kõik õigesti!”

“Sa pole nimisõnade ette artikleid pannud ja sa kirjutasid need väikese tähega,” põhjendas Sandra.

“Saksa keel sakib ikka täiega,” leidis Ivo. “No kellele on artikleid vaja?”

“Minule näiteks,” vastas Sandra. “Ja sulle, kui sa tahad järgmise tunnikontrolli eest paremat hinnet saada.”

Sandra märkas, et Reelika asemel oli tema kohal ainult koolikott.

“Kus Reelika on?” tahtis ta teada.

“Oksendab jälle peldikus,” teadis Laura. “Tal on see juba nagu mingi harjumus või nii.”

Sandrale tundus asi kahtlane, seda enam, et Reelika jõudis klassi alles veidi enne tunni lõppu. Sandra kutsus tüdruku enda kabinetti.

Reelika oli tavaline 16-aastane, ta oli oma vanuse kohta keskmist kasvu, võib-olla natuke liiga volüümikas, kuid see ei olnud häiriv. Tal olid sama tumedad juuksed nagu Sandralgi ning need olid korralikult kaheks patsiks pununud. Ta kandis siniseid teksaseid ja valget T-särki. Ta oli meigitud nagu enamik temavanuseid ning ta kandis üsna suuri hõbekõrvarõngaid.

“Mis siis lahti?” küsis ta Sandralt.

“Laura ütles, et sa oksendasid,” sõnas Sandra.

“No ju ma siis sõin hommikul mingit mõttetut paska,” kehtas Reelika õlgu. “Mis siis sellest? See pole mingi suur probleem.”

“Laura ütles, et sa oksendad hommikuti väga tihti,” jätkas Sandra.

Reelika kohmetus, kuid seda vaid hetkeks.

“Okei, ma olen rase, kah mul asi,” teatas ta. “Võin ma minna?”

“Kas sa oled abordiaja juba paika pannud?” küsis Sandra kalgilt.

“Abordiaja?” imestas Reelika. “Milleks seda veel vaja on? Mina oma last tapma ei hakka!”

“Aga sa oled veel ise alles laps,” teatas Sandra. “Sa ei saa praegu last saada. Abort on sinu ainus võimalus. Ja vajadusel räägin ma ise sinu vanematega sel teemal, et nad sulle aru pähe paneksid.”

“Nüüd ma tean, kuidas normist õpsist bitch saab,” karjatas Reelika. “Tehke tast õppealajuss ja ongi bitch valmis. Täitsa tase!”

“Sina minuga nii ei räägi!” pahandas Sandra ja sel hetkel meenutas ta tuldpurskavat koletist.

“Sina minuga ka mitte!” karjus Reelika. “Sina võid ju olla lastevihkajast nõid, kes abordi tegemisest orgasmi saab, aga mina ei ole selline. Mina ei